

PUHEENJOHTAJALTA

Epämukavuusalueella

”**H**yppäys epämukavuusalueelle antaa mahdollisuuden kehittyä ammatillisesti ja ihmisenä.” Tätä mantraa mielessäni takoen rohkaisin itseäni kävellessäni kohti uutta työpaikkaani. Olin jo lääkiksestä asti haaveillut työskentelyjaksosta pääkaupunkiseudulla ja nyt elämässäni avautui sille sopiva hetki. Tunteet mylläsivät silti laidasta laitaan, malttamattomasta innostuksesta rampauttavaan epävarmuuteen.

Pysyminen tutussa ja turvallisissa tekee työstä helposti rutinoitunutta ja omat tavat toimia alkavat pikkuhiljaa tuntua ainoilta oikeilta. On kuitenkin inspiroivaa huomata, kuinka erilaisen polun kautta päästään samaan päämäärään. Kuinka motivoivaa onkaan nähdä sujuvampia – ja myös sujumattomampia – toimintatapoja, sekä kuulla ajatuksia uudenlaisista näkökulmista. Kuinka toisin tehtäviä voidaankaan jakaa, ja mitä se tarkoittaa sekä ryhmädynaamisesti että oman työnkuvan kannalta. Ja mikä tärkeintä: kuinka virkistävää onkaan tavata uusia ihmisiä!

Jatkuva hakeutuminen epämukavuusalueelle on kuitenkin raskasta ja kuluttavaa. Päivän aloittaminen ennalta tuntemattomien ihmisten seurassa, uusien toimintatapojen hämmentämänä erilaisten pumpputorniin ja anestesiatietäjärjestelmien keskellä uuvuttaa nopeasti. On eittämättä rauhoittava tunne, kun tutun kirurgin kanssa tietää tasan tarkkaan miten leikkaus etenee ja miten vakianestesiahoitajan avulla tullaan hommat hoitamaan, tutuilla välineillä. Lisäksi tutun tiimin kanssa tilanteessa, jossa alkuperäistä suunnitelmaa ei saadakaan toteutettua, askelmerkit ovat silti selkeät. Ymmärrys saumattomasti toimivan tiimityön merkityksestä lopputuloksen kannalta

saa aivan uuden ulottuvuuden. Lisäksi se palauttaa oman osuuden oikeisiin mittasuhteisiin: olet erittäin tärkeä osa tiimiä – ja siltikin vain osa.

Tänä vuonna jouduimme Operatiivisten päivienkin osalta tekemään melkoisen loikan fyysisen kokoontumisen osoittautuessa liian riskialttiiksi. Perinteen säilyttämiseksi, valtakunnallisen keskustelun ja yhteistyön ylläpitämiseksi, koulutuksen jatkumon takaamiseksi ja myös halusta tehdä jotain aivan uutta, päädyimme Suomen kirurgiyhdistyksen kanssa

toteuttamaan Operatiiviset yksipäiväisenä webinaarina. Olemme samoin kannustaneet jaoksiamme koulutustoiminnan jatkamiseen etänä, jotta erikoistuvat saavat tarvitsemansa teoreettisen koulutuksen ja jotta meidän erikoislääkäreidenkään täydennuskoulutus ei pysähdy. Tarpeet näihin molempiin eivät tietenkään ole mihinkään kadonneet.

SAY:n vuosikokouksen osalta tuleamme noudattamaan yhdistyslakia, jonka mukaan etäkokous ei voi korvata fyysistä kokoontumista. Se, voidaanko kokoukseen osallistuminen järjestää etäyhteyden kautta ilman sääntömuutosta, on vielä selvittelyn alla. Itse asiassa, tällainen toimintatapa on mahdollistettu 30.4.2020 tehdyllä lakimuutoksella, mutta vain 30.9.2020 saakka. Jäämme siis odottamaan, saako muutos vielä jatkoaikaa.

Kaikesta huolimatta ja myös juuri siksi: en ole pahoillani saadessani loppuvuodesta palata takaisin tuttuun ja turvalliseen, vaikka nykytyöympäristönikin on sellaiseksi muovautumassa. Lisäksi toivon mitä suurimmassa määrin, että ensi vuoden Operatiivisilla päivillä on lupa ja mahdollisuus vaikka halata, jos siltä tuntuu. ■

Kuinka motivoivaa onkaan nähdä sujuvampia – ja myös sujumattomampia – toimintatapoja.